Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА · SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК · UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 220 ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 7-го ЖОВТНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, OCTOBER 7, 1977 No. 220. VOL. LXXXIV.

СОВЄТИ СПРОМОЖНІ ЗБИВАТИ АМЕРИКАНСЬКІ САТЕЛІТИ — ІНФОРМУЄ БРОВН

Вашінгтон. — Секретар оборони Гарольд Бровн під час пресової конференції у вівторок, 4-го жовтня, поінформував, що Совєтський Союз вже випродукував зброю, якою може збивати американські космічні сателіти, зокрема ті, які літають порівняльно низько над Землею. ЗСА такої зброї ще не мають, але є в процесі її розвитку. Інформуючи, що СССР почав випробовувати цю зброю це в 1963-му році, секретар Бровн признався, що „дещо затурбований'' тим фактом як теж висловив надію, що „космос не стане тереном воєнних дій".

Хоча Бровн відмовився входити в подробиці щодо родів американських сателітів, що їх СССР має спроможність збивати, то інші урядовці Департаменту оборони інформують, що найбільше загрожені ті сателіти, які мають за завдання стежити за розбудовою та інсталяцією совєтської зброї, попереджувати про напад совєтських ракет на ЗСА, як і додали, що згідно з договором між ЗСА і СССР з 1972-го року, обидві держави зобов'язалися не перешкоджати одна одній у перевірюванні дуже важливої справи: чи котрась з них не порушує цього договору щодо обмеження стратегічної атомової зброї. Як відомо, договір вигас 3-го жовтня ц.р., але обидві держави зобов'язалися додержуватися його постанов, аж буде підписаний новий.

Секретар Бровн та інші урядовці підкреслювали, що хоча Совєтський Союз вже має зброю, якою може збивати американські сателіти, то ще нема доказів, що цю зброю інстальовано в різних частинах СССР.

Під час пресової конференції Гарольд Бровн теж поінформував, що цього тижня розпочне 9-денну поїздку по Европі, зокрема зупиниться в Італії, де проходитимуть наради Північно-Атлантійського Союзу (НАТО) відносно питання нуклеарної зброї, спеціяльно т.зв. „невтронної бомби", як теж відвідає Югославію, щоб обговорити з югославськими властями ряд справ, між ними можливий продаж американської зброї тій комуністичній державі.

Бровн обороняв свою недавню заяву, що ЗСА мусять збільшувати свої видатки на оборонні цілі на 3 відсотки кожного року, щоб затримати військовий баланс із Совєтським Союзом.

Сенат проголосував знести урядову контролю над цінами природного газу

Вашінгтон/Ню Йорк.— Після затяжних дебат і гострих перепалок, Сенат у вівторок, 4-го жовтня, 50-ма голосами проти 46-ох проголосував знести урядову контролю над цінами природного газу, що викликало гостру реакцію з боку президента Джіммі Картера, який заявив, що рішення сенаторів — „це несправедливість відносно працюючого населення країни'', бо знесення урядової контролі спричинить значні додаткові видатки для громади ЗСА, зокрема для тих, які свої хати огрівають природним газом. Перебуваючи тоді в Ню Йорку, Президент заявив, що якщо законопроєкт дійде до його рук в такому вигляді, як його схвалив Сенат, то він накладе на нього своє „вето''.

Справа урядової контролі над цінами природного газу тепер піде до спільної комісії обох Палат Конгресу, бо Палата Репрезентантів вже раніше проголосувала продовжувати цю контролю, значить підтримала становище президента Картера. Деякі коментатори твердять, що може дійти до компромісу: урядова контроля буде продовжена, але ціни на природний газ дещо підвищені.

Прихильники повного знесення урядової контролі вважають, що вищі ціни заохотять продуцентів природного газу збільшити свою продукцію, що на їхню думку теж спричиниться до затруднення більшої кількости робітників.

Натомість противники знесення контролі твердять, що рішення Сенату може довести до того, що пересічний домовласник платитиме додаткових 150 долярів річно за цей рід пального і ті підвишки в цінах можуть в додатку причинитися до нової загальної інфляції, подібної до тієї, яка була в ЗСА кілька років тому.

Округа УНС в Бостоні відбула організаційні наради

Бостон. —Минулої суботи, 1-го жовтня ц. р., тут в залі УКЦеркви зібралися представники Відділів Українського Народного Союзу з Бостону і Ґейлем і у висліді нарад одноголосно схвалили повести оживлену організаційну працю в останніх місяцях передконвенційного року. Також одноголосно схвалено доложити всіх зусиль, щоби в Окрузі не було ні одного Відділу, який не придбав нових членів, щоб таким чином виконати річну квоту, яка виносить 60 членів.

Тому, що голова Округи головна радна д-р Анна Чопик покидає родинне місто Бостон, виїжджаючи до Нового Мехіко, наради відкрив і ними провадив заступник голови Василь Міґован, а обов'язки протоколянта сповняв секретар Округи Володимир Гетьманський. Відкриваючи наради, Василь Міґован привітав присутніх, між ними зокрема головну радну д-р Анну Чопик і головного організатора Степана Гавриша. Він офіціяльно повідомив присутніх, що д-р Анна Чопик виїжджає з Бостону. В імені Окружного Комітету і зокрема зібраних, він висловив подяку і признання д-р Анні Чопик за її довголітню працю на пості Округи, як і загальну працю для Союзу та української громади Бостону.

Запрошений до слова головний організатор Степан Гавриш у своїй доповіді заторкнув ряд союзових справ, які відносяться до цілості Союзу. Він звернув увагу на передконвенційну організаційну кампанію, при чому висловив признання поодиноким відділовим секретарям Округи за зразкову працю, в результаті якої вони придбали вже для Округи 42 члени. Головний організатор висловив признання секретарці 238 Відділу пані Анні Ремік за придбання 15 членів, секретареві 307 Відділу Дмитрові Ґалонзці за придбання 13 членів і секретареві 374 Відділу Володимирові Гетьманському за придбання 11 членів. Дальше він говорив про стабільну фінансову

(Закінчення на стор. 4-ій)

НАЧАЛЬНИК АМЕРИКАНСЬКОЇ РОЗВІДКИ ВИСОКО ОЦІНЮЄ СИЛУ ТА БОЙОВУ СПРОМОЖНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ

Група старшин і вояків УПА після закінчення вишколу в 1945-му році.

(Я. Татомир) — Недавно появилася на американському книжковому ринку праця: „Тайні Операції Сі-Ай-Ей".(Henry Rositzke: C.I.A.'s Secret Operations". Reader Digest Press, 1977), у якій говориться також про дії української Повстанчої Армії у 1949-1953 роках.

Автор тієї книжки, д-р Генрі Розіцкі, був високим урядовцем американської розвідчої служби Сі-Ай-Ей у часі від 1945 по 1970 рр., у тому десять перших років керманичем операцій на терені Совєтського Союзу і Східньої Европи. Раніше він був професором англійської і німецької мов на Гарвардському університеті.

Передмову до тієї книжки написав теперішній секретар енергії в адміністрації президента Картера, Артур Шлесінджер.

У цій праці автор говорить теж про зв'язок Сі-Ай-Ей з УПАрмією та про плян Пентаґону у 1950-му році використати Українську Повстанчу Армію для диверсійної акції у запіллі совєтських армій, якщо ті пішли б походом на Европу.

Автор каже, що перекинення у Карпати двох українських підпільників 1949-му році було пенетрацією Сі-Ай-Ей у Совєтському Союзі. Ці два підпільники прибули рік раніше з Карпат, вислані УПАрмією на Захід для зв'язку і для вистарання допомоги для українського підпілля. Опісля вони перейшли у Німеччині інтенсивний 10-місячний вишкіл і їх перекинули летунським шляхом у Карпати. За чотири дні вони повідомили, що безпечно прибули.

Сі-Ай-Ей мали тепер, каже автор, зв'язок з „найсильнішим націоналістичним рухом'' у Совєтському Союзі. Він каже, що ще чотири роки після закінчення війни Українська Повстанча Армія була потужною силою проти совєтського режиму. Автор наводить слова Хрущова із його споминів, що Карпатські гори були недоступні для совєтської влади, бо державний урядовець був у небезпеці терористичної атаки з-за кожного куща, з-за кожного дерева, на кожному закруті дороги.

Д-р Розіцкі каже, що українські націоналісти борються за незалежність України з москалями як з москалями, а не як з комуністами.

При кінці Другої світової війни найбільш активним був протикомуністичний рух у балтійських державах та в Україні. Найбільшою протибольшевицькою збройною

(Закінчення на ст. 4-ій)

КАРТЕР І ДАЯН ДІЙШЛИ ДО ПОРОЗУМІННЯ ЩОДО БЛИЗЬКОГО СХОДУ

Ню Йорк. — У висліді дводенних переговорів між президентом Джіммі Картером і державним секретарем Сайрусом Венсом з одного боку, та ізраїльським міністром закордонних справ Моше Даяном з другого, в середу, 5-го жовтня, дійшло до порозуміння щодо поновного скликання Женевської мирової конференції, і то ще може перед кінцем цього року.

Подробиць порозуміння не оприлюднено, але і Моше Даян і Джоді Повелл, пресовий секретар Білого Дому, заявили кореспондентам, що недавня спільна заява ЗСА і СССР щодо напрямних відносно полагодження довготривалого ізраїльсько-арабського конфлікту „не буде передумовою скликання Женевської конференції''.

Як відомо, араби вітали цю спільну заяву, бо в ній говориться про „законні права палестинських арабів'', замість про „інтереси палестинців'', як це досі було в усіх попередніх заявах Вашінгтону. Натомість ізраїльський уряд, жидівська громада в ЗСА та багато американських політиків закидає урядові ЗСА, що нібито змінив свою дотеперішню політику і тепер підтримує становище арабів, хоча Білий Дім і державний секретар Венс заперечують це, вказуючи, що у своїй промові в Об'єднаних Націях у вівторок, 4-го жовтня, президент Картер говорив не тільки про „законні права палестинців'', але також наголошував, що Ізраїль мусить мати „безпечні кордони'', визнання сусідами

(Закінчення на ст. 4-ій)

Конґресмени вимагають звільнення амбасадора Янґа

Вашінґтон. — Десять членів Палати Репрезентантів з обох політичних партій, але переважно консервативних поглядів, у понеділок, 3-го жовтня, внесли резолюцію в справі „імпічменту" (формального обвинувачення) проти Андрю Янґа, амбасадора ЗСА до Об'єднаних Націй, твердячи, що він діє на шкоду Америки.

В резолюції зазначено, що Янґ „похвально висловлювався про присутність кубинських військ в Анґолі", називав колишніх президентів Ричарда Ніксона і Джералда Форда „расистами", підтримує деяких комуністичних лідерів в різних частинах світу, „дуже сердечно" вітав представників комуністичного В'єтнаму в Об'єднаних Націях, як теж своїми заявами „заохочує революціонерів" в різних країнах.

Десять конґресменів, твердячи, що до них приєднається багато більше законодавців, заявили, що американський нарід і його представники в Конґресі „втратили довір'я до амбасадора Андрю Янґа" і сумніваються чи він може задовільно виконувати свої обов'язки в Об'єднаних Націях. З уваги на те, вони вимагають, щоб Палата Репрезентантів проголосувала „імпічмент" (формальне обвинувачення) проти Янґа, а відтак Сенат, в ролі судді, визнав його винним і усунув з посту амбасадора до ОН.

В БЕОҐРАДІ ПОЧАЛАСЬ ДРУГА ФАЗА ЕВРОПЕЙСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Беоґрад, Югославія. — У вівторок, 4-го жовтня ц. р. тут розпочалась, у приявності делеґацій з 33-ох европейських країн, як також представництв ЗСА і Канади, друга фаза Европейської Конференції для справ безпеки і співробітництва. На протязі минулих кількох місяців делеґації переважно зустрічались на приватних сесіях і працювали над узгідненням програми, яка охоплюватиме повний перегляд Гельсінкської угоди. Головними проблемами однак будуть справи військових бльоків, вільна виміна людей й інформації між Сходом і Заходом та справа пошанування людських прав. Обидві надпотуги, З'єднані Стейти Америки і Совєтський Союз, як виглядає, прагнуть оминути конфронтації в Беоґраді, яка може притемнити дещо поправлені відносини між країнами, але американські представники заявили, що внесуть пропозиції, щоб Гельсінкська угода мала більший вплив на міжнародну політику.

Перша сесія Европейської Конференції відбувалася під строгою охороною поліції, яка дослівно цілим кордоном оточувала модерну конвенційну залю, спеціяльно збудовану для цієї цілі Учасників Конференції в часі відкриття вітав президент Югославії Тіто, який закликав до поміркованости і однозгідних рішень для справи миру і поліпшення відносин між народами. Крім Тіта, привітальні заяви склали голови делеґацій Румунії, Голляндії і чотирьох інших европейських держав. „Покищо ще дуже мало зроблено, щоб оживити дух Гельсінкської Конференції, — заявив Валентін Ліпаті, румунський делеґат на пополудневій сесії, — а европейські держави не зробили великого поступу, щоб зменшити військове напняття, а більше концентруються на справах людських прав''. Артур Ґолдберг і Юлій А. Воронцов, голови делеґацій ЗСА і СССР, виголосять свої вступні промови в кінці цього тижня. Перший тиждень нарад Конференції призначений на виголошення прилюдних заяв поодиноких делеґацій. На наступний тиждень делеґати зустрічатимуться приватно, або на окремих фахових комісіях та розглядатимуть закиди одних держав проти других за порушення Гельсінкської угоди. ЗСА плянують власне на такій приватній сесії висунути закид проти деяких держав, які, порушуючи угоду, переслідують в себе людей, що мають іншу від урядової думку. Деякі групи, головно дисиденти і члени Комітетів нагляду за виконанням Гельсінкської угоди, висунули обвинувачення проти Совєтського Союзу і багатьох інших комуністичних держав, які роблять утиски і ув'язнюють осіб, які домагаються виконання прийнятих в Гельсінках постанов, що закликають держави респектувати цивільні, політичні, економічні, соціяльні, культурні, релігійні та інші права і права поодиноких національних груп.

(Закінчення на стор. 4-ій)

СОВЄТСЬКІ ДИСИДЕНТИ ГОЛОДУЮТЬ ПІД ЧАС БЕОҐРАДСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Москва. — Пресове агентство „Ассосіейтед Пресс'' інформує, що у вівторок, 4-го жовтня, коли розпочалася друга сесія Београдської конференції, яка триватиме до кінця року і має за завдання підсумувати наслідки Гельсінкських домовлень, що їх в 1975-му році підписало 35 держав, в різних частинах Совєтського Союзу дисиденти, політичні в'язні та члени різних віровизнань розпочали голодівки, щоб звернути увагу світу на факт, що уряд СССР постійно порушує постанови Гельсінкської угоди, зокрема ті, які стосуються пошанування прав людини.

В Москві 48 дисидентів оголосили одноденну голодівку на знак протесту проти „арештування совєтськими властями членів Груп сприяння виконанню Гельсінкських домовлень та на знак солідарности з усіми тими, яких переслідувано за релігійні переконання''.

Того самого дня західні кореспонденти одержали вістку, що в багатьох концентраційних таборах в районі Уральських гір політичні в'язні відбувають голодівку і відмовляються від праці, щоб в такий спосіб відзначити початок другої сесії Београдської конференції.

В місті Находка, на Далекому Сході 60 членів протестантської Церкви П'ятидесятників розпочали 10-денну голодівку на знак протесту проти переслідування совєтськими властями релігії, зокрема їхньої Церкви, як теж на знак протесту, що совєтський уряд відмовляє їм права на еміграцію з СССР. Після 10-денної голодівки цю групу замінить інша і так буде до закінчення Београдської конференції. П'ятидесятники розпочали голодівку, не зважаючи на те, що совєтські чинники погрожували їм, що будуть заарештовані — інформує „Ассосіейтед Пресс''.

ЛЕОНІД БРЕЖНЄВ ВИКПИВАЄ ПРАВА ЛЮДИНИ НА ЗАХОДІ ДЛЯ ВТИХОМИРЕННЯ ВНУТРІШНЬОЇ ОПОЗИЦІЇ

Москва. — Леонід Брежнєв, генеральний секретар ЦК КПСС і тепер уже голова Президії Верховної Ради СССР, відкриваючи минулого вівторка, 4-го жовтня, сесію цього совєтського „парляменту'' скликаного на те, щоб аплявзами потвердити запропоновану Брежнєвим нову паперову совєтську конституцію, глумливо говорив про права людини на Заході, що західні дипломати й коментатори вважають намагання совєтського ватажка втихомирити постійно зростаючий рух спротиву проти безправств в самому Совєтському Союзі. Брежнєв, вихваляючи під небеса проєкт нової паперової совєтської конституції, говорив: „Які ж дійсні права і вольности гарантовані масам в сьогоднішньому імперіялістичному суспільстві? „Право'' десятків мільйонів на безробіття? Чи „право'' хворих людей обходитись без медичної допомоги, яка коштує величезні суми грошей? Чи інше „право'' етнічних меншин на понижуючі дискримінації в затрудненні, в едукації та щоденному житті?''

Кореспондент „Ню Йорк Таймсу" Дейвід К. Шіплер та інші кореспонденти і пресові агентства інформують, що Леонід Брежнєв, виступаючи у вівторок, 4-го жовтня ц. р. перед 1.500 депутатами Верховної Ради СССР, сильно докоряв Заходові власне за політику людських прав, за пропаганду проти країн „соціялістичної співдружности", за ведення ідеологічної війни проти комуністичних країн і подібне. При тому Брежнєв вихваляв нову совєтсь-

(Закінчення на стор. 4-ій)

В СССР прославляють Дзержинського та інших народовбивців

Київська „Літературна Україна'' та інші підсовєтські газети „на украинском язике'' помістили цілу серію статтей і заміток на прославу Фелікса Едмундовича Дзєржиньского, історичної постаті особливої статури і його „колеги по фаху'' П. Постишева, про якого партійний письменник Володимир Синенко написав навіть окрему повість п. з. „Скинути кайдани і співати'', у якому він намагається показати Постишева, як людину „великих гуманних прикмет''. Також про Дзєржиньского журнал „Україна'' у числі 38 з 18-го вересня ц. р. пише, як про „полум'яного революціонера, видатного діяча Комуністичної партії і Радянської держави, найближчого соратника і учня великого Леніна''. У Великому театрі в Москві відбулись навіть з нагоди 100-річчя з дня народження Дзєржиньского „урочисті збори'', в яких взяли участь „сам'' Леонід І. Брежнєв, а з ним В. Грішин, А. Громико, О. Косигін, М. Суслов, Д. Устінов, П. Демічев, Б. Пономарьов, М. Землянін, К. Черненко, К. Русаков та інші комуно-московські верховоди. Головну доповідь про „архичекіста'' читав Юрій Андропов, теперішній шеф КГБ. „У праці, в бою, — говорив Андропов, — в усьому нашому житті нас надихають безсмертні ленінські ідеї. Пристрасної і самовідданої боротьби за втілення в життя цих великих ідей ми вчимося у більшовиків-ленінців, до яких належав і Фелікс Едмундович Дзєржинські''.

Працю Дзєржиньского — терор розстріли, заслання та всі інші засоби народовбивства — Андропов назвав „зразком комуністичної переконаности і революційного горіння''. Цей же журнал інформує, що пам'ять „вірного сина ленінської партії гідно вшановують трудящі СССР''. Подібний до московського, відбувся також київський мітинг для вшанування Дзєржиньского в академічному театрі опери та балету імені Т. Г. Шевченка з участю першого секретаря Компартії України В.В. Щербицького і майже всіх інших київських „достойників''. І знову ж, як у Москві, головну доповідь виголосив теперішній перший чекіст України В. В. Федорчук, який зарахував Дзєржиньского до тих „революціонерів'', які „згуртували і вели маси на штурм капіталу, закладали фундамент соціялізму, в тяжких битвах з клясовими ворогами відстоювали першу у світі державу робітників і селян''. Федорчук назвав Дзєржиньского „полум'яним чекістом, людиною великої душі, кришталевої чистоти''. На честь народовбивника Дзєржиньского влаштовуються в Києві також мистецькі виставки, малярства, скульптури, графіки тощо, які, згідно з інформацією совєтської преси, „переносять глядача у героїчний час становлення радянської влади''.

Шавель і два десятки інших репрезентують Українську ССР на сесії ОН

Ню Йорк. — Місцева „прогресивна" публікація інформує, що Українську ССР на теперішній 32-ій сесії Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, яка почалася у вівторок, 20-го вересня, репрезентує 22-членна делеґація з міністром закордонних справ Г. Г. Шевелем у проводі.

В склад делеґації, крім Г. Г. Шевеля, входять: надзвичайний і повноважний посол, постійний представник УССР при ООН В. Н. Мартиненко, заступник постійного представника В. М. Лопатов, член Спілки письменників України і голова правління Т-ва культурних зв'язків з українцями за кордоном О. М. Підсуха, та начальник відділу міністерства закордонних справ Ю. І. Онищенко.

Заступниками членів делеґації є: редактор газети „Культура і життя" І. Г. Барвінок, генеральний секретар міністерства закордонних справ Б. Г. Батюк, начальник відділу міністерства закордонних справ А. Б. Головко, радники міністерства закордонних справ М. М. Білоусов і М. П. Макаревич.

Радниками делеґації є: радник постійного представництва УССР при ООН А. А. Озадовський, перші секретарі міністерства закордонних справ Ю. В. Богаєвський, Б. І. Корнієнко, В. І. Крижанівський, В. П. Повжик, Л. І. Савчук, А. М. Тищенко та другий секретар постійного представництва В. П. Степанов.

Експертами делеґації є: другий секретар міністерства закордонних справ О. С. Георгієвський, третій секретар постійного представництва О. П. Алексеєв, аташе міністерства закордонних справ Б. І. Тарасюк та аташе постійного представництва В. В. Фуркало.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Невдачі „еврокомуністів"

Французький письменник і журналіст, співробітник газети „Експресс" і автор багатьох книжок Жан Франсуа Равель, визначуючи ролю „еврокомуністичного плюралізму, між іншим, сказав: „комуністичний плюралізм означає, що більшість осіб каже те саме, що кажу я". При тому Равель закликає до боротьби з комуністичною брехнею, яка твердить, що боротися за людські права в СССР є „втручанням у внутрішні справи" тієї країни, тоді, коли це є звичайнісінькою вимогою демократичних суспільств, які турбуються, щоб прийняті на міжнародних конференціях і підписані багатьма державами світу постанови були додержувані не тільки країнами вільного світу, але також Совєтським Союзом і цілим комуністичним бльоком. Брехнею французький автор називає також совєтське твердження, що домагатися вільного обміну ідей і людей є поверненням до часів холодної війни і розпалюванням ненависти між народами.

Ці слова Равеля дуже характеристичні, а при тому дуже актуальні під теперішню пору, коли розпочались сварки між французькими лівими угрупованнями, які не могли вдержати раніше змонтованого „лівого альянсу", метою якого було не тільки виграти парляментарні вибори у Франції в березні наступного року, але також накинути свою політичну і соціяльну програму французькому народові, у багатьох випадках без його згоди. Французькі комуністи і цілий ряд інших соціялістичних партій були змушені перервати всякі зв'язки між собою і, як інформують пресові агенства, розпочали вже сепаратні акції, які однозначні з акціями відокремлених передвиборчих кампаній. Багато західніх аналістів шукають причин, чому і як дійшло до зірвання співпраці між лівими французькими угрупованями. Одні вказують на збільшення престижу соціялістичних і спад популярности Комуністичної партій, інші на брак кваліфікованого проводу французьких комуністів, який не зумів навіть представити ефективної соціяльної програми виборцям, були й такі, які засурмили на тривогу з приводу непорозуміння між французькими комуністами й іншими лівими угрупованнями, кажучи, що це може спричинити початок кінця „еврокомунізму" та сильно вплинути на політику двох інших комуністичних партій — італійської й еспанської, співпартнерів у формуванні „еврокомуністичного" бльоку. Флора Луіс, кореспондент „Ню Йорк Таймсу" в Парижі, писала у числі газети з 28-го вересня ц. р., що в деяких европейських центрах уважають, що „еврокомунізм" вже мертвий, мотивуючи це тим, що французька Комуністична партія, розчарувавшись партнерством із соціялістами, повертається обличчям до Совєтського Союзу і хто знає, чи не шукатиме там піддержки в будучому. Покищо самі французькі комуністи і зближені до них кола відкидають таку тезу і запевняють, що немає жадних змін у партійній програмі, а розчарування, яке їх стрінуло у переговорах із соціялістами, буде доброю наукою для компартій Франції і Еспанії, які знаходяться менш-більш у подібній до французької ситуації. Москва ще не зайняла становища до французького лівого розладу, але, як виглядає з попередніх статтей у совєтських центральних газетах, совєтські верховоди воліли б задержання теперішнього стану.

У висновку можна б сказати, що по суті комуністи, які б вони не були, не змінилися і вони далі становитимуть загрозу для демократії і вільного світу взагалі. Всякі солодкаві балачки про права людини, про національні відмінності комунізму, про „схизму" і цілковитий зрив з Москвою, можна вважати тактичним і коньюктурним маневром, метою якого є здобуття довір'я виборців і промощення шляху до влади не-революційним способом. Але, ця справа вже перестала бути таємницею; про неї знають також спеціялісти в Білому Домі, які свого часу відкрито перестерігали світ перед цією небезпекою.

Панас Феденко

ТЕРОР

Мюнхен. — Терор — це слово стало „модним" від часу Великої Французької Революції, що почалася року 1789. Налякані арміями монархічних держав, що почали інтервенцію проти французьких революціонерів, які арештували короля Люї ХУІ і королеву Марію Антуанетту, провідники Французької Республіки рішили настрашити противників кривавими розправами. „Гуманний лікар" Ґільотен зробив машину, яка легко рубає голови засуджених на смерть: „ґільотина" й досі виконує цю службу в судівництві Франції.

Однак терор не пощадив і діячів кривавої розправи: ґільотина відрубала голову трибуна французької революції Дантона р. 1794, а незабаром покотилася й голова Робесп'єра, що послав перед тим на смерть свого противника Дантона. 1797 р. ґільотина вкоротила віку членам французького „Товариства Рівних", які хотіли захопити владу і створити режим способом комуністичним.

Терор не був випадкою французьких революціонерів. З історії стародавнього Ізраїля, записаній у Біблії, знаємо, що й тоді бували в цій країні вбивства з мотивів політичних або персональних.

В античній Греції в боротьбі між партіями котилися голови тих, що програли. Відома організація терору в Атенах з р. 404 перед нашою ерою. Її називали „Одинадцяткою" (гой гендека): то була установа партії аристократів, яка переслідувала прихильників демократичної партії. В Римській Республіці терор чинили взаємно партії оптиматів (аристократів) і популярів (демократів). Генерал Марій учинив криваву розправу оптиматам, здобувши владу в Римі 87 р. перед Христом. Популярам відплатив вождь аристократів Сулла, диктатор Римський від 83 р. То були „проскрипції" (списки осіб, яких Сулла вирішив знищити).

На схилі Римської Республіки владу взяв полководець Юлій Цезарь, як досмертний диктатор. Він вірив, що римляни визнають його авторитет, не будуть противитися його владі. Однак, між його найближчими співробітниками й приятелями знайшлися противники монархії. Вони закололи Цезаря в римському сенаті 15 березня 44 р. перед нашою ерою. Однак, військо пішло в більшості за внуком Цезаревої сестри Октавіяном і він запанував у Римській імперії. На відміну від Цезаря, Октавіян жорстоко карав противників його самовлади і терором зміцнив монархічний режим у Римській імперії.

Наступники Октавіяна, прозваного „Августом" (Величний), ще завзятіше користалися кривавими репресіями, спираючись на поліцію і на доноси, так що історія монархів — римських імператорів повна убивствами: то імператор посилав на смерть дійсних або вигаданих ворогів, або противники імператора-тирана його убивали. Імператор Каліґула (37 — 41 н. е.) оправдував свій режим терору словами: „ Нехай ненавидять, аби боялися" (Oderint, dum metuant).

„Терором згори" пробували римські імператори знищити Християнську церкву, яка поширилася із Палестини по всіх провінціях Римської імперії, однак криваві репресії не допомогли і врешті імператор Констянтин визнав р. 313 християнство за державну релігію.

На біду гієрархія Християнської церкви не хотіла визнавати права людей іншої віри додержуватися своїх звичаїв і обрядів і тому люди не згідні з Християнством зазнали кривавих кар. Репресії терпіли від пануючої державної церкви й ті християни, що інакше розуміли Євангельську науку і особу Ісуса з Назарету: таких називали „єретиками" (розкольниками) і їх тяжко карали.

Цей терор на релігійній основі поширився в християнських державах особливо після виступу німецького монарха Мартина Лютера проти Римської церкви на початку ХУІ століття Відома установа „Свята інквізиція", яка посилала на смерть „єретиків". Але терором боролася проти інакше віруючих не тільки Римська церква; також протестанти не вагалися ужити терору проти католиків, коли мали в своїй країні силу: англійський король Генрик УІІІ (1509 — 1547) покарав смертю свого міністра Томаса Мора, бо він був ревний католик і не був згідний з королем, що відлучив Англію від Римської церкви.

На Московщині від середини ХУІІ віку уряд терором намагався примусити т. зв. старообрядців слухати наказів православного духовенства.

Терор з причин політичних особливо поширився в царській Росії в ХІХ віці. Уже перед повстанням т. зв. декабристів 1825 р. провідник цієї організації полк. Пестель писав, що треба знищити всю царську родину. В другій половині ХІХ ст. поширилися замахи революціонерів на представників царської адміністрації і на царів: 13 березня 1881 р. в Петербурзі убито царя Олександра II. Польський патріот Березовський стріляв на Олександра II в Парижі 1867, але не влучив.

Надії революціонерів, що їм удасться знищити самодержавний режим терором на представників уряду, не справдилися. Царська поліція уміла всунути до революційних організацій своїх аґентів і їх зліквідувала.

Перед Першою світовою війною 1914 в Російській імперії терористичні спроби

(Закінчення на ст. 4-ій)

С. Гординський

РЕМ БАГАВТДИН

Рем Багавтдин привіз нам у своєму мистецтві деякі нові ідеї і про них я хотів би сказати кілька слів, які допоможуть те мистецтво краще зрозуміти.

Та вперед — малий поворот у недавнє минуле. Мені пригадується під час війни зустріч нас, західньоукраїнських мистців, з мистцями, які прибули до Львова з Києва і Харкова. Вона здебільшого культивували реалізм та імпресіонізм, що для нас, ближче до Заходу, були вже перейденими етапами. Проте, вони, ті мистці, у своїх межах виявлялися свіжо, яскраво, талановито, соцреалізм їх майже не зачорткнув. Що нас заскочило, це був факт, що вони мали розмах до великих композицій, до жанрової різноманітности і у всьому вичувався подих широкого українського простору і стихія. Ці останні прикмети були в нас, галичан, уже досить приглушені вирафінованістю західніх стилів. Цей розмах і ця стихійність, цей порив творити великоформатні і складні своїм змістом композиції — характерні і для творчости Рема.

В його мистецтві мало відбилися сучасні авангардні прямування з їх єдино формальною скерованістю і часто антиестетичним підходом, зате в нього багато стихії і ритмостилістичних шукань, що такі прикметні для мистецтва Сходу. Те змагання до стилізування, а з тим і переборювання реалізму — риса притаманна українському мистецтву, особливо народному, що, розвиваючись на грані Сходу і Заходу, органічно увібрало в себе елементи двох культур — східню буйність і замилування до орнаменталізму, і західню рівновагу, що шукає полагодження протиріч і знаходить свій вершок у синтезі гармонійного поєднання, що ми звичайно називаємо клясикою.

Доводилося читати, що Рем творить „картини". Це не так. Хоч його твори й оправлені в рамах, вони належать до особливого типу скульптури, який можна б назвати монументальним рельєфом у металі. Цей рід скульптури трапляється в нас, на Заході, тільки спорадично, і то в ділянці декоративного мистецтва, зате він більш поширений в Україні. Зрештою, цей зворот до обрібки металу має в Україні свої глибокі традиції. Ще в 11-му (дехто вважає 10-му) сторіччі німецький монах Теофіль у своєму трактаті про мистецькі ремесла Европи і Сходу ставив мистецтво Руси в обрібці металу на другому місці після Візантії, попереду Італії, Франції, Німеччини й Англії. Він знадує спеціяльно „ніелльо", яке ми називаємо „черню", бо виритий у металі візерунок зачорнювався, що на блискучому тлі металу давало ефективні узори. Спосіб обрібки металу в Рема дещо інший — він не риє ліній на металі, а виковує, викарбовує в мідяній або алюміньєвій блясі свої композиції, але також застосовує техніку подібну до черні, затемнюючи партії своїх рельєфів, досягаючи тим ефектної гри світла і тіней.

Хоч Рем у загальному творить у межах реалізму, його фігури сильно позначені символізмом, який, як знаємо, є напрямком більш літературним як мистецьким. Його постаті чи то Христа, чи Богоматері, чи княжни Ярославни, високі і стрункі, вони вигинаються химерно, як символи універсального страждання, і такими — символічними, а не реальними — постатями повинен їх сприймати й глядач. Зате постаті князів і козаків виструнчені, їх розмашисті жести символізують силу і владність. Характерно, що Рем, якщо користується орнаментом, то бере його із зразків народних, переносячи в метал узори, наприклад, гаптованих квітів, можливо тому, що ті орнаменти не дуже згеометризовані і більш ліричні у відміну від орнаментів візантійських, формальна строгість яких не дозволяє ні на які вільности. Орнамент Сходу теж назагал вільний, обминає строгі системи, зрештою, його буйність не перешкоджає йому змагатися з орнаментом Заходу.

Не можна не згадати факту, що Рем у своїх творах намагається зображати свої історично-філософські погляди на такі проблеми, як відношення божеського до людського, малого і смертного до вічного і великого, державности і чеснотливости догуляйпільства і користолюбства. Це, сказати б, теми теж літературного порядку, але вони вказують на те, з якою увагою мистець ставиться до своєї творчости, втягаючи її в комплекс вічноактуальних для кожної доби життєвих проблем.

Прихильники модернізму скажуть, що такі проблеми для сучасного мистецтва не мають значення, його бо головним завданням є шукання і творення нових форм. Супротивники модерністів скажуть на те, що їх, модерністів, погоня за оптичними ефектами давно завела їх у полон до мистецтва декоративного. Ніякий критик, що себе шанує, не признасть тут рації тільки одній стороні. Мистецтво — сфера вільної творчости і у всій своїй історії воно було безнастанним змаганням реального з нереальним. У

(Закінчення на ст. 4-ій)

Слово на відкритті виставки творів Рема в Українському Інституті Америки 1 жовтня 1977 р.

М. Островерха

„МАРКСИЗМ І РЕЛІГІЯ"

Це наголовок праці автора Джянфранко Морра (В-во Русконі, Міляно 1976). Займлива вона всім тим, — зокрема в Европі й у ЗСА, — що їх сьогодні цікавить цей напрям думання й діяння. Праця має ще ту вартість, що сам автор перебув, пережив недугу марксизму.

На цю працю складаються дві частини: 1). становище основників комунізму — Маркс, Енгельс, Ленін — і їх передвісників — Гегель і Фоєрбах — до релігії; 2). критика спроб, що їх в останніх часах перевели в Польщі, Чехо-Словаччині, Франції, Німеччині, Італії, щоб іздійснити — сказати б — зустріч марксизму з християнством у мисленні й у практиці.

Головні висновки, до яких доходить автор є — як каже рецензент цієї праці Баттіста Мондін — три: а). між марксизмом і християнством існує радикальна суперечність, отож, повне непогодження, і це має те саме значення для марксизму клясичного, як і для модерного, чи пак неомарксизму; б). даремне зусилля неомарксистів — Бльох, Маховец, Ґароді — представляти марксизм, що це правний спадкоємець християнства... Становище неомарксистів є схиблене й приховане запереченням. „З одного боку, — каже Д. Морра, — вони хотять признати релігії здатність людського і соціяльного визволення, а з другого боку, вони думають, що та спільна дія віруючих і невіруючих створить тип, рід суспільности, в якій релігія, малу-по-малу, щезне... Зустріч марксизму з релігією не має на меті релігію, а політику... Релігійна віра поставлена як засіб на службу комунізмові". в). Врешті, дурна й небезпечна „спроба нових теологій" — теологія надії, теологія політики, теологія революції, теологія визволення й ін. — творити синтаксу між марксизмом і християнством, підсумовуючи категорії екзотеричного — своєрідного — марксизму, тобто, всім приступного, — Бльох, Маркус, Ґароді, — щоби пояснювати християнське післанництво. Тут ідеться про невдалу дію, бо категорії марксизму самі по собі є атеїстичні, имманентні, міжісторичні. Отож, як пристосувати їх до християнства, то вони можуть придушити, згасити отой своєрідний, божеський, надприродний, вічний зміст, а краще — суть християнства. А всі ті теології, католиків і протестантів, це комплекс меншевартости. Якже йдеться про марксистівську культуру, то вона, — втративши основи релігійні, — не зуміла нічого створити, хіба лиш нужденні замістки мистецтва, філософії, літератури, музики, театру, — як слушно твердить це Б. Мондін. —

Д. Б. Чопик

УКРАЇНЦІ В КОЛОРАДО

Хоч довідник „Українці в Колорадо" (ред. П. Баб'як і К. Крупський, в-во Акшен, Денвер, 1976, стор. 82), задуманий з нагоди святкувань 200-ліття з'єднаних Стейтів Америки та 100-ліття Колорадо, як рівнож і 100-ліття українців в Америці, був приготований, як один із перших таких праць вже на початку 1976 р., його поява задержалась аж до цього часу з огляду на недогляд, який треба було виправити. Це зроблено і довідник став доступним для широкої публіки. Його корисно буде переглянути тим, що цікавляться працею поселенців на новій землі, як також включити його до архівів про українців на цьому континенті.

Звичайно вважають, що початок українського життя, як і інших слов'янських національних груп, треба тут шукати на Сході ЗСА. В багатьох випадках воно так не є. Наприклад, перші поселення поляків, словінців та хорватів на цьому континенті не були на сході, але на південному заході, в Тексасі. Рівнож і українці вже в 1880-их роках поселюються на Дикому Заході, в Колорадо. Приблизно 80 родин поселилося їх тут в околиці, де розпочиналося західньо-американське гірництво, коло Пуебльо (там витоплюють сталь і видобувають вугілля). Цю місцевість українці назвали „Малі Карпати" („Літл Карпатія", на 40 миль від міста Колорадо Спрінгс). На передмістю Денверу, в Ґлоубвил, також організувалась тоді українська громада, що вже в 1898 р. була в силі там побудувати свою церкву, а в Пуебльо та Малих Карпатах побудували церкву в 1903 р.

Організоване життя держалося тут при церкві аж до Другої світової війни. Віруючих обслуговували тут спочатку о. Серегелий, а відтак о. Ткач. Від 1948 р. громада українців на Заході росте за рахунок повоєнних еміґрантів. Сьогодні нараховується в Колорадо понад 150 українських родин. Слідом за чисельним ростом українців, особливо в Денверському скупченні, прийшли нові священики, нові громадські, культурні та економічні організації, розвинулись школи та молодняцькі організації, хор і розваговий гурток.

Редактори з розмислом упорядкували цей, багатий на фактичний матеріял, довідник. В ньому включаються такі розділи, як загальні інформації про українців, початки поселень українців у Колорадо, довідки про українські церкви: католицьку й православну, про церковне життя, українські суботні школи та їх директорів, про Пласт, Українсько-американську асоціяцію молоді та Молоду українську громаду, про жіночі організації та забезпеченеві братства. На закінчення редактори помістили коло 20 сторінок зі знімками, які наочно документують життя малої, але активної громади українців на далекому Заході.

Помимо деяких технічних недотягнень та прописів у транслітерації, слід привітати цей реґіональний довідник про українців, що повністю увійшовши тепер у майже всі ділянки господарсько-культурного життя Колорадо: від фармерів почерез фабричних робітників, учителів, журналістів, мистців, підприємців, до академічних працівників, — все таки дальше культивують свою культуру, болІють долею свого народу та уприготовляють доріст з надією, що він продовжуватиме їх освідомлююче діло про Україну також у майбутньому.

Д-р Роман Верес

УКРАЇНСЬКА СУСПІЛЬНА ОПІКА В ЧІКАҐО

II

У більшості праця Бюра полягає на порадах в справах соціяльного забезпечення, медікер, справах податкових, додаткового соціяльного забезпечення, підмог безробітним, додаткового соціяльного забезпечення, зворотів податку від домів та частини чиншу, стипендій для студентів тощо. Сюди належать також особисті та телефонічні інтервенції у різних установах та виповнювання різних прохань та форм. Суспільна Опіка допомагає потребуючим дістати дешеві помешкання у міських домах для старших, дістатися до піклувальних домів (нерсінг гомс), висднує потребуючим беззворотні суми грошей на ремонт мешкальних домів тощо.

Потребуючі можуть дістати поради не тільки в бюрі Суспільної Опіки, але в означених днях та годинах, також в приміщенні Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч", у домівці Філії УККА, в їдальні для старших громадян та в канцелярії українця-посла до стейтової леґіслятури — д-ра Бориса Антоновича. В разі потреби представники Суспільної Опіки чи інших з нею співпрацюючих установ відвідують потребуючих хворих у їхніх мешканнях.

Бюро Суспільної Опіки займається зорганізуванням старших громадян в клюбах. Для наладнання співпраці між поодинокими клюбами Бюро допомогло в серпні 1976 року зорганізувати на українській оселі в Равнд Лейку успішний День Українського Сеньйора. При допомозі Бюра зорганізовано новий Клюб Старших Громадян при Православному Соборі св. Володимира.

Крім полагоджування того роду дрібних справ Українське Бюро Суспільної Опіки займається також більшими проєктами, які вимагають більше заходів і зусиль, але з яких користає більше осіб. Одним з таких проєктів є затруднення української шкільної молоді у вакаційному часі на працях в українських установах оплачуваних з федеральних фондів. Вліті 1976 року 7 українських хлопців та дівчат працювало на протязі 9-ох тижнів в українських установах (Український Музей, Бібліотека, Філії Українського католицького Університету, Бюро Суспільної Опіки).

Вліті 1977 року Бюро вистарало працю 12-ом українським хлопцям і дівчатам, які працювали в літній Півоселі для шкільної дітвори, в Українськім Музею, у Бібліотеці Філії Українського Католицького Університету та в редакції „Нової зорі". в той спосіб Суспільна Опіка дала вже другий рік потребуючій українській молоді заробити дещо, працюючи в українському оточенню.

Дальшим проєктом, в який Українське Бюро Суспільної Опіки вклало чимало праці (підготова тривала поверх року) було зорганізування Їдальні для Старших Громадян. З Їдальні, яку відкрито 1-го травня ц. р.., а яка нині міститься у обширному та вигідному приміщенні в Домі Відділів УНСоюзу, користає коло 125 осіб. Є надія, що тепер, коли їдальню перенесено до цієї обширної домівки, число осіб, які користають з неї збільшиться.

В цій їдальні, яку фінансує місто з федеральних фондів-оплачуючи двох працівників та значну частину коштів харчів та їх приготування — старші громадяни (від 60 літ вгору) одержують за скромною оплатою п'ять днів в тиждень поживний полуденок, який складається з м'яса або риби, картоплі або макарону чи рижу, вареної і сирої городовини, десерту, куска хліба з маргариною, молока і кави.

Спонзоруюча агенція (в тому випадку Бюро Суспільної Опіки) мусить дати приміщення, прибиральника, асекурацію від випадків та інші дрібні видатки.

Перших кілька місяців ті видатки, зі своїх скромних фондів, покривало Українське Бюро Суспільної Опіки, сьогодні справу наладнано в той спосіб, що коло 35 від. тих видатків покривають сталими щомісячними датками Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" та Щадничо-Позичкова Спілка „Певність", решту дрібними щоденними датками покривають ті старші громадяни, які користають з обідів.

Їдальня стає поволі, як то і є наміром організації яка ті їдальні організує, свого рода клюбом старших громадян. Вони сидять тут годинами, стрічаються зі своїми знайомими, обговорюють різні справи. Тепер, коли маємо більше приміщення можна буде тут удержувати малу бібліотечку з пресою, організувати різного роду розваги (гри в шахи, доміно тощо) влаштовувати різні малі імпрези.

Крім тих старших громадян, які користають з обідів у їдальні, коло 10 хворих українців дістає обіди додому. Вони дістають за скромну оплату гарячий обід, а також холодну вечерю.

Другим проєктом який вимагав також довгої підготови — було зорганізування вперше у Чікаго Літньої Півоселі для шкільної дітвори у віці від 6—14 літ.

Оселя містилася у дуже вигідній для такої цілі пластовій домівці. Місто дало потрібне спортове приладдя, доставляло щоденно дарові добрі полуденки для дітей і працівників не старших як 18 літ. Крім того 7 хлопців і дівчат, які працювали як виховники були оплачувані з програми літніх праць для молоді.

Бюро надіючися на більшу кількість дітей, заангажувало як управителя оселі українця - учителя гайскулу, якого оплачувало з власних фондів. Але тому, що число дітей зменшилося, коли багато пішло до таборів молодечих організацій, а дітей на яких ми в основному розраховували, не обхоплених жадними молодечими організаціями, майже не було, не можна було з оплат дітей (5 долярів тижнево) оплатити управителя, ми мусили його по деякому часі звільнити. Дальше Півоселю провадили під наглядом Управи Бюра виховниці і виховники оплачувані з міських фондів.

В програму входили гри і забави на площі коло домівки і в парку, купелі під наглядом в басейні у парку, читання казок та інших матеріялів, ручні роботи (малювання, вирізування, клеєння тощо).

Діти відвідали Український Музей, Міський Промисловий Музей, Інститут мистецтва, Зоопарк, одні бейзболові змагання.

Рівнож оглянули пекарню, пожежну та поліційну станицю. Ходили до Публічної Бібліотеки (в українській дільниці) на доповіді для дітей та на дитячі фільми.

Півоселя працювала 5 днів в тиждень, спочатку 8 годин, а опісля 6 годин денно. Слабою точкою Півоселі була замала кількість дітей - з причин вище згаданих. Не допомогла широка пропаґанда півоселі цілоденну школу св. Миколая, школи українознавства, молодечі організації, радіопрограми та церкви. Причиною такої малої фреквенції треба також уважати факт, що це була перша спроба і громадянство не було добре обзнайомлене з тією справою.

Треба надіятися, що Українське Бюро Суспільної Опіки використає досвід з цьогорічної Півоселі і матиме кращий успіх.

Українське Бюро Суспільної Опіки має ще інші далекойдучі пляни як придбання власної домівки, де можна би примістити Їдальню, Бюра Суспільної Опіки, постійну Півоселю для старших громадян, Перехідне приміщення (азиль) для потребуючих тощо. В пляні є побудування в українській дільниці Дому з дешевими мешканнями для старших громадян. Але те все пляни на дальшу мету.

(Кінець)

ВАЖЛИВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

Оцим повідомляємо Членів УКСпілки
про зміни годин урядування.

З ДНЕМ 17-го ЖОВТНЯ 1977 р. КАНЦЕЛЯРІЯ УКСпілки БУДЕ ВІДКРИТА:

Вівторок - 6-9 веч. Четвер - 1-3 по пол.
Середа - 1-3 по пол. П'ятниця - 6-9 веч.
Субота - 9:30 рано - 1-ша по пол.
Понеділок зачинено цілий день.

Платимо 6% дивіденду від членських ощадностей. Приймаємо 1-3-річні щадничі сертифікати на 6.50%, а 3-4-річні на 6.75%.

Українська Кредитова Спілка
831 Joseph Ave. Rochester, N.Y. 14621
Tel. 544-9518

ВІДКРИВАЄТЬСЯ

МИСТЕЦЬКА СТУДІЯ
Мгр ІРИНИ ПЕТРЕНКО-ФЕДИШИН

довголітньої інструкторки мистецтва Нюйоркського Міського Університету (CUNY.)

для молоді і дорослих в Пассейку, Нюарку і Монтклеру.

Рисунок з натури, малювання олією і акриліками, портретистика, наголос на розвиток індивідуального стилю.

Тел.: (201) 783-6298

Увага! Увага!

ОКРУГИ СТЕЙТУ ПЕНСИЛВЕНІЇ!

Заходом

Окружних Комітетів УНСоюзу Пенсилвенійського Стейту

А САМЕ ОКРУГ:
ФІЛЯДЕЛЬФІЙСЬКОЇ, ТВЕРДОГО ВУГІЛЛЯ — ШАМОКІНСЬКОЇ, ЛІГАЙ ВЕЛІ — АЛЛЕНТАВНСЬКОЇ, ВІЛКЕС БЕРСЬКОЇ і СКРЕНТОНСЬКОЇ

відбудеться

в неділю, 23-го жовтня 1977 року в залі

Мотелю „Наталія" в Лігайтон, Па.

СЕКРЕТАРСЬКО-ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КУРС

З ТАКОЮ ПРОГРАМОЮ:

1. Значення і потреба вишколу для Союзових секретарів і організаторів.
2. Основи життьового забезпечення (Зворотні вартости грамот).
3. Наш „товар" — роди Союзового забезпечення.
4. Оформлювання аплікацій та забезпеченева служба членам.
5. Вправи в доборі родів забезпечення.
6. Нові кляси забезпечення.
7. Як забезпечувати членів (Психологія забезпеченевої акції).

Доповідають на курсі:

Володимир Сохан — *головний секретар*
Степан Гавриш — *головний організатор*

До участи в курсі зобов'язані всі Відділові секретарі і урядовці заподаних Округ. Також запрошується до участи тих громадян, а головно молодь, які хотіли б працювати для УНСоюзу.

ПОЧАТОК КУРСУ, точно, год. 11-та перед полуднем.

В часі перерви СПІЛЬНА ПЕРЕКУСКА — ОБІД.

ЗА ОКРУЖНІ УПРАВИ:

Петро Тарнавський — *Філядельфійська Округа*
Тимко Бутрей — *Шамокінська Округа*
Анна Гарас — *Аллентавнська Округа*
Мгр Роман Дяків — *Вілкєберська Округа*
Іван Голик — *Скрентонська Округа*

ПРОДАЖ УКРАЇНСЬКИХ МИСТЕЦЬКИХ ВИРОБІВ

Українська католицька парафія Благовіщення Пресвятої Діви Марії у Фреш Медовс, Н. Й. влаштовує в неділю, 9-го жовтня 1977 р., у парафіяльній залі при 171 — 21 Андергіл евеню продаж вишивок, кераміки, писанок, мистецьких картин як також українських страв і печива. Продаж відбуватиметься в часі від год. 12.00 полудня до 7.00 -ої вечора. В тому ж часі дитяча танцювальна група, згуртована при парафії, відтанцює декілька українських народних танків. Вступ вільний. Дохід з продажу призначений на покриття церковного заборгування.

Адміністрація Філії Українського Католицького Університету ім. св. Климента Папи

повідомляє Українських Студентів і зацікавлених Громадян про

ПЕРШУ СЕРІЮ ВИКЛАДІВ

у новоствореній Філії УКУ в Elkins Park

на тему:

„СИМВОЛІКА І ЗНАЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО ОБРЯДУ"

Кожного вівтірка, від 11 жовтня 1977 р., о год. 7-9 веч. (10 тижнів)

ВИКЛАДАЧІ:

Проф. д-р ГРИГОР ЛУЖНИЦЬКИЙ (проф. емерит Пенсильвенського Університету)

о. проф. д-р ЛЮБОМИР ГУЗАР, Студитського Уставу (проф. Урбаніянського Університету в Римі).

Реєстраційна оплата: 10.00 долярів.

Зголошуватися на адресу Філії:

UCU — Philadelphia Branch
7911 Whitewood Road, Elkins Park
Philadelphia, Pa. 19117 Tel (215) 635-1555

Літературно-Мистецький Клюб в Ню Йорку
136 2-га Авеню, Ню Йорк, Н. Й.

П'ятниця, 28-го жовтня 1977 року

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ЧЛЕНІВ КЛЮБУ

На порядку нарад важливі справи і зміна статуту.

Початок 7:30 вечора.

ПРИСУТНІСТЬ ВСІХ ЧЛЕНІВ ОБОВ'ЯЗКОВА.

UKRAINIAN SPORT CLUB УСК N.Y.

MERTOPOLITAN OVAL
60th St. & 60th Court
Maspeth,
Brooklyn, N.Y.

Субота, 8 жовтня 1977 р., год. 8:30 веч.

МИСТЕЦЬКІ ФУТБОЛЬНІ ЗМАГАННЯ

Cosmopolitan Soccer League, Major Division

УСК НЮ ЙОРК - CROATIA S.C.

Передзмаг год. 6:45 веч. —
УСК Резерва — CROATIA Резерва

Церковця-пам'ятник Буковинського Куреня в Кергонксоні

У неділю, 11-го вересня ц. р. біля Союзівки в Кергонксоні, Н. Й., відбулася урочиста Служба Божа, що її відправив о. ієрей Константин Калиновський в церковці-пам'ятнику Куреня свв. апостолів Петра і Павла на дачі сотн. Петра Войновського ктитора того храму. Автобус з Ню-Йорку привіз українських військових ветеранів із їхнім командиром п. полк. Іваном Винником і прапорами ОбВУА та Українського Вільного Козацтва, як також й Буковинського Куреня. Ветерани вишикувалися у ряд перед церковцею, заповненою представниками різних організацій, як Пласту з пл. сен. Мик. Василиком, панями із Допомогової Жіночої Організації ім. Ольги Басараб, голова Оля Томашівська та Стефанія Бартків, від Союзу Українок й інших. До Служби Божої співав хор під керівництвом проф. Володимира Бакума, підсилений п—і Ганною Шерей, Тамарою Лихолай, Наталією Войновською, дружиною командира Буковинського Куреня Петра Войновського й інших. Після Служби Божої о. Константин посвятив престольний великий свічник, що його церковці подарувала п-і Ірина Венке в пам'ять її померлого мужа Юліяна Венке, як також при окремім столику посвятив і поблагословив привезену землю з могил українських вояків з України та касетку документів церковці, які в неї вмуровано. При тій нагоді команду на струнко давав пполк. Іван Винник, а патріотичні слова виголосили о. Константин та многолітстві й заступник голови ОбВУА сонт. д-р Іван Козак. Відспіванням „Боже Великий" закінчено ту частину.

Відтак присутні переїхали на Союзівку до „Веселки", де відбувся святочний обід-бенкет, що ним провадив проф. Вол. Бакум. Після відмовлення молитви й поблагословення о. Константином Божих дарів, всі засіли до обіду. Опісля представлено президіяльний стіл, де засіли ті, які згодом виступали з привітами. Кульмінаційною точкою було зачитання та вручення грамоти ОбВУА сонт. П. Войновському з 5-го серпня ц. р., якою Президія Головної Управи ОбВУА в особах д-р Володимир Ґалан - президент та Стефан Кондра-секретар, прийняла під почесний протекторат церковцю-пам'ятник Буковинського Куреня свв. апостолів Петра й Павла в Кергонксоні. Тим способом та церковця стала українською військовою святинею - мавзолеєм, як сказав в його слові при передачі грамоти, сот. д-р Іван Козак, заступник президента ОбВУА. Грамоту від ОбВУА прочитав Микола Турецький. Присутні постали з місць й відспівали „Многая Літа" сотникові П. Войновському й його дружині Наталці та били їм браво. Ту Грамоту ще підписали сотн. д-р Іван Козак, пполк. Іван Винник, дир. Степан Бігун від сенату ОУН та як кол. член УВО, інж. Богдан Мак кол. вояк УПА, сотн. представник Українського Вільного Козацтва й інші. Рівночасно сотн. П. Войновського нагороджено Хрестом Вільного Козацтва, який вручив йому пполк. Іван Винник разом з Грамотою ч. 372 з 30-го серпня 1977р., що її підписали голова Ради Нагороди ген. хор. Петро Смородський та секретар пполк. Іван Винник під оплески присутніх.

Після обіду й вручення грамот й хреста , відбуто мистецьку частину сольоспівів Ганни Шерей та Тамари Лихолай з фортепіяновим сольо п-ні Дарії Каранович, яка теж була акомпаньяторкою при сольо і дуеті. У народних одягах виступили українські бандуристи з Нюарку, ансамбль з 9-ох осіб, який по-мистецьки заграв й відспівав українські пісні та марші. Солісток й бандуристів публіка нагородила рясними оплесками. З привітами виступали сотн. д-р Іван Козак, від кол. Вояків УПА інж. Б. Мак, від Українського Резинстансу полк. Ів. Поліщук, від Поліської Січі" й от. Т. Бульби-Боровця й від її мужа, п-ні Смородська, від буковинців д-р Ол. Соколишин, а також привітано голову Пласту в Кергонксоні пл. сен. Мик. Василика, який сидів у пластовій уніформі в президії та від Церковного комітету його голову п. Цимбала й заслухано сотн. УВКозацтва Дацьківського „Присвяту". На прикінці забрав слово сотн. П. Войновський, який своїм коштом й своїм трудом побудував ту церковцю-пам'ятник Буковинського Куреня свв. апостолів Петра й Павла в пам'ять поляглих воїнів тієї формації, що її він передав під опіку українського вояцтва. Він подякував виконавцям програми за звеличення тієї нагороди, яка залишиться на довгі роки в пам'яті всіх присутніх. Молитвою й відспіванням Українського національного гимну закінчено ту небуденну імпрезу.

Д-р Олександер Соколишин

УКРАЇНЦІ МІННЕСОТИ НА СТУДІЙНИЙ ФОНД УКРАЇНОЗНАВСТВА

Міннеаполіс (Н. Н.) — Український Комітет 200-річчя ЗСА і 100-річчя Українського Поселення в Міннесоті, під головуванням д-ра Михайла Козака, після успішного закінчення своєї діяльности, пожертвував дві тисячі долярів на Студійний Фонд Українознавства. Одну тисячу долярів на Український Студійний Фонд в Гарварді і одну тисячу на Український Вільний Університет в Мюнхені. Цим дарунком українська громада Міннесоти бажає вписати в історії свою активну участь в ювілейних святкуваннях 1976 року.

УКРАЇНСЬКИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ і ОРГАНІЗАЦІЯ ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ в РОЧЕСТЕРІ, Н. Й.

влаштовують

в неділю, 16 жовтня 1977 р., о год. 5 по пол. в залі Українського Народного Дому

при 831 Джозеф Авеню

СВЯТОЧНИЙ ВЕЧІР

в пошану поетів-журналістів — членів ОУН

сл. п.

ОЛЕНИ ТЕЛІГИ і ОЛЕГА ОЛЬЖИЧА

в 70-річчя з дня народження і 35 і 33-річчя з дня геройської смерти з рук Гестапо.

Головну доповідь виголосить ред. **ЯРОСЛАВ ГАЙВАС**

Програму попередить

ПАНАХИДА

в Укр. Православній Церкві СВ. ПОКРОВИ при Ст. Павл вул., о год. 12-ій вполудне.

Товариство Прихильників Української Народньої Республіки в Боффало, Н. Й.

ділиться з Українським Громадянством сумною вісткою про те, що 26-го вересня 1977 року відійшов у Вічність, довголітній Член нашого Т-ва, Член Управи та бувший Голова Товариства

св. п.

ОЛЕКСА МАТУХ

ПОХОРОН відбувся 30-го вересня 1977 року

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Родині Покійного висловлюємо глибоке співчуття.

Управа Товариства

В ПЕРШУ СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ Невіджалуваного СИНА і БРАТА

бл. п.

Д-ра ЮРІЯ РЕНЕРА

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в Кергонксоні — 10 жовтня 1977 р., о год. 8:30 р., в церкві Пресв. Тройці;
в Ютиці — 10 жовтня ц. р., о год. 11-ій рано;
в Римі і Гондурас.

Про молитви в цей сумний день, просять
МАМА, ТАТО
і брат АНДРІЙ

В ДЕНЬ ДЕСЯТОЇ РІЧНИЦІ СМЕРТИ

сл. п.

Ф. МАНАЦЬКОЇ

12-го жовтня 1977 р., о год. 8:30 ранку

відправиться

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

в церкві св. Юра в Ню Йорку (7-ма вул.)

на яку запрошуємо Родину, Приятелів та Знайомих і Краянів з Рідного Краю.

По Службі Божій

ПЕРЕКУСКА

в залі Самопомочі
98 Second Avenue, New York, N.Y.

ЕВСТАХІЙ МАНАЦЬКИЙ, чоловік з РОДИНОЮ

Секція Дружин Лікарів
ПРИ УКРАЇНСЬКОМУ ЛІКАРСЬКОМУ ТОВАРИСТВІ ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ ВІДДІЛ МЕТРОПОЛІЇ НЮ ЙОРК

має шану запросити Українське Громадянство на

ВІДКРИТТЯ ВИСТАВКИ ОБРАЗІВ МАРТИ ГІРНЯК-ВОЄВІДКИ

яке відбудеться

в суботу, 22-го жовтня 1977 року, в год. 7-ій вечора
в приміщенні **Українського Інституту Америки в Ню Йорку**
2 Схід 79 вулиця

Перекуска в заряді ПАНЬ.

Виставка буде відкрита до дня 30-го жовтня, щодня 5-8 веч., у неділі 1-8 веч.

Наукове Товариство ім. Шевченка в ЗСА
Секція Історії України • Секція Філологічна

Для відзначення
60-річчя Української Національної Революції 1917-1918

відбудеться

в Українському Інституті Америки в Ню Йорку

УРОЧИСТА НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ

в суботу, 15-го жовтня 1977 року, в годині 12-ій вполудне.

У програму входять доповіді професорів **д-ра Василя Лева, д-ра Григора Лужницького, д-ра Василя Луцева, д-ра Матвія Стахова, д-ра Петра Стерча і д-ра Миколи Чировського.**

Запрошені є Українки і Українці та не-українські діячі, які визнають переломовість цієї Революції, що відновила українську соборну, від нікого незалежну суверенну державність.

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями та бувшими Односельчанами, заосмотрений Найсвятішими Тайнами, упокоївся в Бозі 16-го вересня 1977 року, на 93-му році життя, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, ШВАҐЕР і ВУЙКО

бл. п.

ОМЕЛЯН ОЛІЙНИК

ПОХОРОН відбувся у рідному селі Котові, 18-го вересня 1977 р. Священиком з Потутор, у місцевій церкві, при великому здвизі людей, від так на місцевому цвинтарі.

Горем прибиті:

дружина — **КСЕНЯ з дому МАНДЗІЙ**
сини:
СТЕФАН з дружиною МИРОНОЮ і дітьми
ІВАН з дружиною СТЕФОЮ і синами
дочки:
МАРІЯ БУДЗЯК з дітьми
АННА СЕМЕНЦІВ з мужем і дітьми
внуки:
МІЛЬКА з мужем і дітьми
СТЕФА з мужем і дітьми
ВАСИЛЬ з жінкою і дітьми
ЛЮБА з мужем і дітьми
швагрові:
АНАСТАЗІЯ МАНДЗІЙ у Йонкерсі
АНТОНІ МАНДЗІЙ у Ню Джерзі та
ЛІНА ІВАНИЦЬКА з мужем РОМАНОМ
та дальша Родина і Знайомі в Америці, Україні і Польщі

ПОДЯКА

В пам'ять нашого Найдорожчого МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

бл. п.

о. Крилошанина ЙОСИФА ЧАЙКОВСЬКОГО

складаємо найсердечнішу подяку Патріярхові Йосифові I., Духовенству обох українських віровизнань, Церковному Хорові, молодечій організації Пласт, українським радіопередачам в Лос Анджелес і Боффало, Друзям Покійного за спомини в пресі та Всім церковним і світським організаціям; як рівнож нашим Рідним та знайомим, які зложили нам свої вислови співчуття та жертвували Служби Божі і грошеві датки на добродійні цілі.

Близька Родина щиро вдячна Громадянам за їхні вислови пошани і оцінення соборницького духа Покійного, яким Він руководився ціле своє життя.

ДРУЖИНА з ДІТЬМИ

НАЧАЛЬНИК...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

силою в кількості тридцять до сорок тисяч вояків була УПА у „советській і польській Україні". Ця армія оперувала з лісів і гір і вела партизанську війну проти советських окупаційних сил, нападаючи на військові відділи, на станиці міліції тощо.

Цей спротив заломався насамперед, каже автор, по польському боці кордону. Велика офензива військ внутрішньої безпеки (польське НКВД) і армії почалася у квітні 1947-го року і за рік рух спротиву був цілковито зломаний. Автор не подає сили військ, ужитих проти УПА на Закерзонні, але з інших джерел відомо, що у 1947-му році вжито на Закерзонні проти УПА 6 дивізій піхоти, корпус військ внутрішньої безпеки, відділи прикордонних військ, полк саперів, автовий полк, 4 панцерні поїзди, ескадру літаків, 700 міліціонерів, чеські спеціяльні прикордонні відділи у силі 13000 осіб та чеську ескадру літаків і советські прикордонні війська, яким можна було переходити польський кордон.

По українському боці, каже д-р Розіцкі, головно у Карпатах, УПА була менше агресивна і вдержалася довше.

Найбільшою проблемою українських повстанців були зими. Взимі вони жили у підземних сховищах, з яких не виходили, щоби не робити слідів на снігу. Кожної зими втрати були зокрема високі.

Пентаґон плянував, каже автор, у 1950-му році, у випадку советської атаки на Европу, вжити українські і польські підпільні армії для атакування советського запілля, щоби цим сповільнити рух советських армій на захід. Та сили УПА з року на рік меншали і тільки достава великої кольксти матеріялів могла допомогти борцям спротиву, та на те, каже автор, „воєнні пляновики" не були приготовані...

Спротив пережив в Україні як організований рух, каже д-р Розіцкий, до 1953-го року. У тому році відбувся останній бій УПА з советськими військами внутрішньої безпеки, у силі одного полку, які мали теж допомогу артилерії та летунства.

Великою невдачею був зв'язок Сі-Ай-Ей з польським підпіллям. Польська червона контррозвідка, як пізніше виявилося, опанувала верхівку польського підпілля уже в 1947-му році. Вона зловила провідника цього підпілля Сєнка, і він погодився зрадити підпілля та працювати для червоної влади. Уже після цього поляки нав'язали контакт з Сі-Ай-Ей, і американська розвідка вдержувала кілька років зв'язок з польським „підпіллям", не здаючи собі справи, що є це контакт з польською розвідкою.

Історія УПА це недавня історія українських західніх земель, історія незвичайно трагічна, але і незвичайно ясна своїм героїзмом.

Епопея УПА жде ще на свого Гомера. Та, як на це вказує книга д-ра Розіцкого, „правди про УПА вже не можна промовчати, заперечити, поменшити, вбити, чи вкрасти.".

В БЕОҐРАДІ ПОЧАЛАСЬ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Згідно з інформацією одного з делегатів ЗСА, американські пропозиції будуть концентруватися переважно довкола прав людини і останнього акту Гельсінкської угоди. Американці задумують настоювати на виміні людей й ідей, вільного переїзду осіб через кордони СССР і сателітних країн, полегшення видачі віз і об'єднання родин. Не є виключне, що тут може виникнути зудар між американською і советською делегаціями. Крім того, совєти підготовили також свій список порушення прав людини на Заході. В напрямі оминення такої конфронтації вже пороблено відповідні заходи, але треба сумніватися чи вони повністю забезпечать обидві сторони перед словними двобоями. У вівторок, 4-го жовтня ц. р., Голдберг зустрічався з головою советської делегації, Ю. Воронцовим, і такі зустрічі, згідно з інформаціями американських делегатів будуть продовжуватись.

Також країни Европейського Економічного Ринку узгіднили між собою плян співпраці Голдберг також зустрічався з голляндцями, які висловили здивування, як можна переслідувати людей, ба навіть ув'язнювати їх тільки за те, що вони домагаються виконання Гельсінкської угоди.

ЛЕОНІД БРЕЖНЄВ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ку конституцію, яку він уважає за „найкращу конституцію в світі". 70-річний советський ватажок пункт за пунктом вираховував західні негативи і відкидав закиди західніх журналістів, що їх вони висловлювали на сторінках преси про нову советську конституцію, яка повинна бути затверджена Верховною Радою СССР ще цього тижня і заступити стару, сталінську конституцію, прийняту в 1936 році. Дуже гостро Брежнєв критикував американське становище оборони людських прав і відкидав закиди ЗСА, що Советський Союз порушує права своїх громадян, що не є згідне з постановами, прийнятими Гельсінкською конференцією. Промова Брежнєва, як замітили деякі дипломати, була більш офензивна, як колинебудь раніше. Виступаючи якраз в дні відкриття Европейської Конференції для справ безпеки і співробітництва в Беоґраді, Брежнєв висловлював готовість Советського Союзу зустріти кожний закид в Беоґраді і відбити його „переконуючими аргументами". Більше того, помимо деякого злагіднення американсько-советських відносин і домовлености в таких справах як Близький Схід і договір про скорочення стратегічної зброї, оборона людських прав президентом Картером, яка стала інтегральною частиною американської закордонної політики, була головним предметом уваги і напастей советського ватажка.

Не зважаючи на те, що ані президент Картер, ані жаден високий урядовець Державного департаменту не називав по імені Советського Союзу в останньому часі, мабуть з тактичних мотивів, то все одно у промові Брежнєва відчувалось, що на Кремлі не забули Картерові його раніших виступів. „Імперіялістична пропаганда є сліпою до досягнень нашої чудової країни, з її героїчною історією, вітальною і багатогранною культурою, найкращою виховною системою, що їх створило багато національностей нашої країни", — заявляв советський верховода, — погрожуючи, що „капіталістична пропаганда сьогодні чи завтра зазнає удару". Говорячи про „довершене советське суспільство" Брежнєв пригадував советським „парляментаристам" про „страх", у якому живуть люди на Заході. Промову Брежнєва кількаразово перервали депутати, а коли він, після 90-ох хвилин, закінчив своє слово, овації тривали майже 20 хвилин. Загально очікується, що проєкт нової конституції буде прийнятий в п'ятницю, 7-го жовтня, а також цього тижня буде назначений і затверджений перший заступник голови Президії Верховної Ради СССР, тобто фактичний заступник Леоніда Брежнєва.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

Мистці Оксана і Лавро Полон повернулись із студійної поїздки

Оксана Лукашевич-Полон і Лавро Полон стоять побіч одної зі своїх картин в „Палаццо Ґрацці".

З початком вересня цього року повернулися зі свого 3-місячного побуту за границею молоді мистці: Оксана Лукашевич-Полон і Лавро Полон. Перебувши рік на студіях як докторанти і стипендисти Нюйоркського Університету, дістали стипендії на продовження своїх студій у Венеції — Італія в ділянці філософії та естетики.

Їхні двомісячні студії відбувалися в прегарній „Палаццо Ґрацці" з часів барокко 18-го ст., при головному водному шляхові Венеції.

Хоча програма студій була дуже скондензована та вимагаюча, однак життя у Венеції дало змогу глибше пізнати славну спадщину мистецтва Венеції. Згадані мистці також мали змогу подорожувати цілий місяць по Греції з її островами та по Туреччині, оглянути давні пам'ятки, зупиняючися довше в колишньому-історичному Царгороді над прекрасним Босфором...

Від 20-го до 27-го серпня ц.р. в просторій галерії „Палаццо Ґрацці" у Венеції відбулася із великим успіхом виставка їхніх мистецьких праць!

КАРТЕР І ДАЯН...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

права існувати як самостійна держава, як також, що „зобов'язання ЗСА відносно безпеки Ізраїля не підпадає сумнівові".

Міністер Даян, розмовляючи з кореспондентами вже після того, як проголошено, що між ним і президентом Картером дійшло до порозуміння, сказав, що ізраїльський уряд далі невдоволений фактом, що ЗСА видали згадану заяву в порозумінні з СССР, додаючи, що Єрусалим далі не погодиться на створення „палестинської батьківщини" і не дасть своєї згоди на те, щоб Палестинська Визвольна Організація (ПВО) на Женевській конференції репрезентувала палестинських арабів. Признаючи, що арабські держави напевно вимагатимуть „деяких змін" у порозумінні між ним і президентом Картером, Даян сказав, що Ізраїль „готовий взяти їхні застереження під увагу". Він теж поінформував, що подробиці порозуміння будуть незабаром оприлюднені, щоб уряди всіх держав Близького Сходу дали свою згоду, бо без неї Женевська конференція не може бути скликана.

Пресовий секретар Повелл заявив, що уряд ЗСА надіється, що араби погодяться на ізраїльсько-американське порозуміння, бо в іншому випадку Білий Дім не плянував би представляти того порозуміння лідерам арабських держав.

Протягом свого дводенного перебування в Ню Йорку президент Картер не тільки виголосив промову в Генеральній Асамблеї ОН, але теж відбув наради з репрезентантами різних держав. У вівторок, 4-го жовтня, він мав одногодинну нараду з єгипетським міністром закордонних справ Ісмаїлом Фагмі, а в середу мав зустрінутися з міністрами закордонних справ Польщі та Ливану, розмовляти з кількома міністрами азійських та південно - американських держав, відбути нараду з президентом Кипру, як теж з генеральним секретарем ОН Куртом Вальдгаймом і нюйоркським посадником Абрагамом Бімом. Того самого дня Президент плянував підписати дві декларації Об'єднаних Націй, які стосуються людських прав, а увечері відлетіли до Вашінгтону.

Округа УНС в Бостоні відбула ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

господарку УНС, про видавництво „Свобода", Українську Будівлю, Боргові Зобов'язання, Союзівку, Стипендійний Фонд, допомогу УНСоюзу поводянам в Джонставні, Па., та інші справи. Свою доповідь закінчив поясненням нових кляс забезпечення, які впроваджує УНСоюз.

По доповіді С. Гавриша відбулася дискусія, в якій союзовці заторкнули ряд важливих справ, а головно звернули увагу на введення нових кляс забезпечення; говорили про Боргові Зобов'язання, про Союзівку, про „Свободу" і Українську Будівлю. Відповіді на запити та вияснення заторкнених справ дали д-р Анна Чопик і Степан Гавриш. Д-р Анна Чопик зложила від себе подяку представникам Відділів за співпрацю з нею, як довголітньою головою Округи, та побажала гарних успіхів діючому голові й іншим членам Окружної Управи в передконвенційному році.

Подякою всім за участь в нарадах і запевненням головного організатора С. Гавриша про виконання річної квоти Округи, Василь Міґован закінчив наради та запросив присутніх на перекуску, яку приготовили пані Ремік і Гетьманська.

ЮВІЛЕЙНА ЗУСТРІЧ ТОВАРИСТВА „БОЙКІВЩИНА" У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія. (М. У.) — Головна Управа і Філядельфійський Відділ Товариства „Бойківщина", з нагоди свого десятиліття, влаштовують Ювілейну Зустріч в неділю, 16 жовтня ц. р., в залі УСТ „Тризуб" при 4932 Норт Брод у Філядельфії. Початок о годині 3-ій по полудні.

В програмі виступи солістів і ансамблів з мистецькою регіональною бойківською тематикою, переплітаною гумором, сатирою і настроєвими деклямаціями про карпатську Верховину. Зустріч відкриє голова Гол. Управи мгр Мирон Утриско, а провадитиме нею інж. Мирон Ганушевський. Пані з Відділу „Маківка" з Ню Йорку покажуть красу народної бойківської ноші. Пані з Комітету гоститимуть присутніх обильною перекускою з гарячими і холодними стравами, напитками і солодким. Присутні матимуть нагоду оглянути Виставку народного мистецтва і церковного будівництва Бойківщини.

РЕМ БАГАВТДИН

(Закінчення зі ст. 2-ої)

давнину це була втеча у світ мітів і релігій, сьогодні — у світ форм, але єдиною можливою мірою оцінки завжди був тільки талант мистця, що все те намагався передати мовою образів.

Все сказане вказує на те, що перед нами мистець складний і поважний. За порівняно невеликий протяг часу, від першої його виставки в Ґалерії Христини Чорпіти в Філядельфії 1973 р., Рем уже зумів себе виявити і збагатити мистецтво нашої діяспори. Деякі критичні зауваження може викликати його надмірна продуктивність, яка, думаю, не завжди дає йому змогу зосередитися і до кінця продумати ідейні і технічні проблеми. Не варт розмінюватися на дрібні речі. Але те, що він уже встиг досі дати в скульптурі і малярстві, свідчить, що в ньому маємо нову силу з власною мистецькою структурою і широким творчим діяпозоном. Наша суспільність, і зокрема мистецькі кола, з увагою і прихильністю слідкуватимуть за дальшою творчістю Рема. Ця виставка відкрита для широкого загалу, але вона важлива теж і як звіт мистця перед самим собою, бо самокритика давно була одним з головних стимулів творчости.

ТЕРОР

(Закінчення зі ст. 2-ої)

припинилися. Однак, ідея терору не забулася. Її воскресив Ленін, зараз коли большевицька партія захопила владу в листопаді 1917 р. Уже в грудні 1917 р. створено „Чрезвичайну Комісію" (ЧЕКА) для нищення і залякування всіх противників уряду Леніна. На чолі ЧЕКА поставлено поляка Дзержинського. Цей „Терор згори" мав завдання задушити будь-який спротив диктатурі комуністичної партії. В серпні 1977 р. в СССР було відсвятковано століття Дзержинського.

1922 р. Ленін підчеркнув потребу „Терору згори" для зміцнення партійного режиму. Своєму міністрові юстиції Курському писав Ленін, що треба „леґалізувати (узаконити) терор". І досі цей терор діє в усіх країнах, де панують комуністи.

Від терору політичного і релігійного відрізняється терор анархістів. Терористи першого напряму хочуть знищити або охоронити режим; терор на основі релігійній теж обстоює свою систему. У анархістів немає програми, пляну, що робити, коли впаде під їхніми замахами їм ненависний устрій. Так поступав Нестір Махно 1919 — 1920 р., коли залізничники в тих областях, де діяло Махнове військо, питали „батька Махна", що робити з рухом на залізницях, то він відповідав: „Робіть, що хочете"

Подібно діють німецькі анархісти, що називають себе „фракцією червоної армії". Вони надіються убивствами визначних представників адміністрації та діячів фінансів і промисловости „поставити на коліна немилу їм державу — Німецьку Федеративну Республіку і „змобілізувати маси". Але для чого та „мобілізація мас", про це анархісти мовчать. Це неначе повторення кличів російського анархіста Мих. Бакуніна: „Дух руйнуючий — це дух будучий". Однак, Бакунін нічого не збудував...

Німецькі анархісти своїми кривавими ділами, коли від їх бомб гинуть невинні люди, викликали в народних масах протести відразу, обурення, ненависть до таких „визволителів". Спроби анархістів знайти собі прихильників серед німецьких робітників не мають успіху. Адвокат Ґреневольд, оборонець анархістів, що перебувають у в'язницях в Штутґарті, писав 1975 р. до свого клієнта Распе: „Анархісти в Західній Німеччині не можуть покликатися на активний робітничий рух".

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 8-го ЖОВТНЯ 1977 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Збори Б-ва св. Володимира, Відд. 130, о год. 6-ій веч. при 100 Друга Авеню, 3 поверх, у приміщенні скарбника п. Гнатишина. Просимо чл. прибути. — Управа Відділу.

ТАРЗАН, ч. 7833. У в'язниці.

Ой!.. Але ж болить голова!

Вітаю тебе у тюрмі Далілі!..

Що сталося зі мною?

Ого!.. Дозволь пояснити тобі!..

Ти є „гостем" Далілі Джейд, яка має слабість до високих і вродливих мужчин!

А я думав, що це ваше село!